

L'iceberg que bull

Les revistes de contactes es venen en quioscos, sovint amagades entre les pàgines de revistes més serioses.

Revistes, locals i gabinets constitueixen el rostre públic d'una altra manera de practicar la sexualitat, de l'hedonisme d'un grup social que qüestiona les restriccions de la moralitat general respecte al sexe. Amb una actitud desinhibida que s'expressa en cercles reduïts, perquè la privacitat és encara avui l'única garantia contra la intolerància o els abusos, es reconeixen amb el qualificatiu de liberals.

Revistes: buscant i oferint desitjos

Testimonis i experiències reals o suposades, relats de difícil adscripció a la literatura o el periodisme, crues fotografies generalment de baixíssima qualitat i la secció de contactes, que des de les pàgines centrals constitueix el primer interès dels seus usuaris i lectors, són el contingut d'unes publicacions que es reparteixen bona part del pastís milionari de la pornografia en aquest país. Són els *Gente Libre* (abans *Lib*, ex-grup *Z*), *Clima*, *Lib Pareja*, *Trio* (les dues últimes, de l'Editorial Brio, possiblement la més important en aquest camp), etc., i les exclusivament gais *Spanish Boy's*, *Visado*...

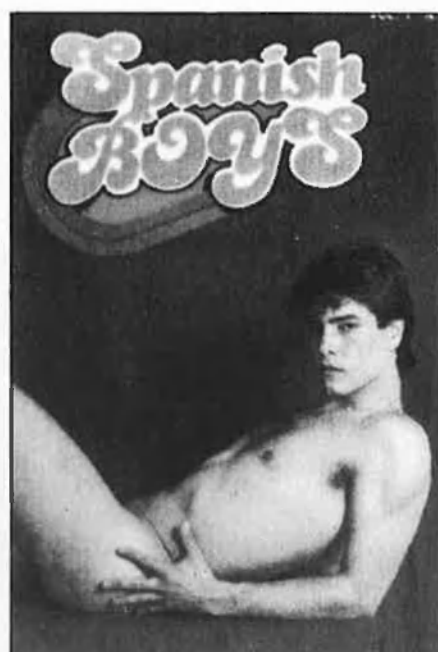
El tiratge, en absolut menyspreable, encara que incontrolat, i el finançament basat en la venda, sobretot, i no en l'apartat publicitari, com és habitual en la resta de mitjans de comunicació, les converteixen en un exemple atípic entre les publicacions periòdiques.

D'un costat, la morbositat de penetrar en un ambient on les perversions deixen de ser-ho, sovint un desig *voyeur* que es dissipa en l'onanisme, o, en el millor dels casos, anima una monotonia ofegant en el llit matrimonial. De l'altre, l'ofertament d'una forma discreta per a l'esbargiment eròtic i per a aconseguir desitjos inconfessats o ajornats *sine die*. Aquestes són les claus de l'èxit.

Es venen en quioscos majoritàriament, sovint amagades entre les pàgines d'una revista d'imatge sèria i poc sospitosa d'epicuris desvaris.

Alguns intents d'incidir en el públic propi dels *sex-shops*, no han tingut l'acolliment que esperaven els seus promotors, així els anuncis en el *Private de Milton* (considerada com una de les més acurades quant a fotografia pornogràfica) fa temps que desaparegueren, i l'intent d'introduir des de València l'alemanya *Happy-Contak* ha tingut poca durada i massa discontinuïtats.

El funcionament de les seccions d'anuncis és ben senzill: bé contractar un espai, entre tres-centes i mil pesse-

Revistes com Spanish Boy's i Gente Libre mantenen uns tiratges considerables i la fidelitat del seu públic.

tes per inserció, bé contestar una de les referències publicades (això pot exir de franc o no, i pagar en segells de correus, segons la revista). De la resta, se n'encarrega la publicació: només caldrà esperar les respostes trameses a través d'ella. Passat un temps, les cartes i les dades contingudes són destruïdes; fins ací la reserva és absoluta.

Més enllà calen defenses que els mateixos responsables de les publicacions recomanen, com és l'ús d'un apartat de correus. No convé ser massa agosarats perquè de fet és impossible evitar els intrusos i la labor d'una certa fauna de curiosos i abusadors de tota mena. El passat estiu es desmuntà una xarxa que aprofitava una revista de contactes per a organitzar creuers d'una setmana per les Illes Canàries. Amb el reclam de joves liberals i experiències incomparables es cobraven preus milionaris per uns dies de sarau. Evidentment, les dones que hi participaven desconeixen el negoci que es feia al seu voltant. Hi ha anuncis que, a més, fan pudor pel seu poc disimulat paper d'ham, amb aparicions i desaparicions repetides que res de bo fan esperar.

Trobar o no trobar: heus ací la qüestió

Fullejar la secció de contactes de qualsevol d'aquestes revistes és adonar-se'n ràpidament que hi ha molt més en el carrer del que es diu, que les necessitats sexuals de la parròquia estan, generalment, mal ateses o, el que és si fa no fa el mateix, que els temes prohibits i les censures a les passions de la

carn continuen sent un fet incontestable, una càrrega obligada en una societat ben poc permissiva a la sensualitat. Els homes i les dones participen d'una manera desigual, amb un 64% i un 36% respectivament.

Una primera aproximació ens farà veure que hi ha dos grups de gent, si deixem de costat els d'interessos obscurs i els curiosos: els que componen aquests reductes liberals que s'inclinen per una versió promíscua i enjogassada del sexe, i els atrets per segons quines tendències o divertiments concrets. Entre els primers, trobem els demanants d'intercanvis de parella (la segona de les demandes més sol·licitades amb un 26%), trios, i d'amistats que arriben a la intimitat i la disbauxa. Entre els segons, hi ha una preponderància clara dels elements sado-masoquistes (ocupen un 9% de les referències estudiades), però també practicadors del *petting* i de les festes orgiàstiques, del sexe telefònic, o *voyeurs*, exhibicionistes, fetitxistes... La llista és interminable.

Aproximacions successives ens faran observar l'existència de clubs, d'un cert ambient organitzat i allunyat de qualsevol sordidesa; una mitjana d'edat de les parelles situada per damunt dels trenta, grup d'edat majoritari també en qualsevol altre grup o tendència. (¿Deu ser el tedi dels anys o el tedi de la companyia única?); unes demandes on una certa provocació i uns recursos al llenguatge dur s'adiuen poc amb el que s'ensenya que ha de ser una persona com cal, i molt amb la recerca d'uns elements imaginatius, lúdics o perversos; una localització geogràfica on el

conjunt dels Països Catalans s'apunten el percentatge major d'aficionats, juntament amb Madrid.

Els anuncis de les seccions són majoritàriament d'homes heterosexuales, tot i que el segon grup quantitatiu el formen les parelles bixuals té una escassa presència, com també l'homosexualitat masculina i femenina que utilitza unes revistes especialitzades. Sovint troben que les demandes no estan dirigides només a una temàtica concreta, i el ventall de possibilitats s'obre fins a l'inimaginable.

El culte al fal·lus és una evidència notòria, i no val dir allò d'«en el pot petit...» L'altre culte seria l'arquetip de la dona alliberada, sempre excitada i activa. Mites que ni les més regressives tradicions, ni les observacions més progressistes, han pogut fer desaparèixer en la llista de fantasies extremadament sol·licitades.

Obsessions constants són la discreció, el nivell cultural, fugir de la prostitució i de qualsevol sospita de malaltia. Qüestions que posen en evidència les pors d'aquest món a l'agressivitat d'un medi que només entén el sexe com brutícia, comerç o deure reproductor.

El sistema, és clar, funciona, L'èxit d'aconseguir trobar la relació desitjada depèn de molts factors: l'edat o l'encert de provocar un joc seductor o, senzillament, l'elecció de la carta a contestar entre els possibles centenars, poden ser decisius. Després vindrà l'hora estimulant d'avaluar la comptabilitat, l'atracció..., perquè el sexe per liberal no deixa de ser expressió de sensacions molt humanes.

Joan S. Sorribes